

CENTRAAL TUCHT COLLEGE
voor de Gezondheidszorg

Beslissing in de zaak onder nummer 2007/134 van:

A., wonende te B., appellant, klager in eerste aanleg,
tegen

F., arts, werkzaam te D., verweerder in hoger beroep en in
eerste aanleg, gemachtigde mr. H.E. Foudraine, medewerker
juridische zaken bij E. te Hoofddorp.

1. Verloop van de procedure

Appellant - hierna te noemen klager - heeft op 2 mei 2005 bij het Regionaal Tuchtcollege te Groningen tegen verweerder - hierna te noemen de arts - een klacht ingediend. Bij beslissing van 22 januari 2007, onder nummer G2005/37, heeft dat College klager met betrekking tot het derde klachtonderdeel in de klacht niet-ontvankelijk verklaard en de klacht voor het overige ongegrond verklaard. Klager is van die beslissing tijdig in hoger beroep gekomen. De arts heeft een verweerschrift in hoger beroep ingediend. De zaak is in hoger beroep tegelijk met de zaak onder nummer 2007/133 (klager / C., bedrijfsarts) behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 27 mei 2008. Verschenen zijn klager alsmede de arts, bijgestaan door mr. Foudraine.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.

“2. Vaststaande feiten

Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting gaat het College voor de beoordeling van de klacht uit van de volgende feiten en omstandigheden, die door beide partijen zijn erkend of die door een van de partijen zijn gesteld en door de ander niet of onvoldoende zijn weersproken. Klager is op 13 maart 2002 wegens ziekte uitgevallen voor zijn werk als directeur bij G. te H.. In het kader hiervan heeft verzuimbegeleiding plaatsgevonden vanuit I. te J.

Verweerder heeft in verband met deze ziekmelding in 2002 de verzuimbegeleiding van klager gedaan. Verweerder heeft op 9 april, 7 mei, 16 juli en 24 september 2002 spreekuurcontacten met klager gehad en daarvan verslag

gedaan aan de contactpersoon van de werkgever. Verder heeft verweerder op 29 oktober 2002 het reïntegratieplan ten behoeve van UWV opgesteld. Van de contacten is aantekening gemaakt op de medische kaart.

3. De klacht

De klacht luidt - zakelijk weergegeven - als volgt.

Klager verwijt verweerder allereerst een onjuiste invulling van het reïntegratieplan op 29 oktober 2002. Daarop is door verweerder aangekruist dat de inhoud van het plan in overleg met klager is opgesteld. Dit is onjuist. Klager acht een dergelijke onrechtmatige wijze van informatieverzameling temeer onzorgvuldig nu derden vertrouwen op de juistheid van brieven van artsen en deze dus verdergaande invloed hebben. Het tweede klachtonderdeel betreft de houding en werkwijze van verweerder in zijn contacten met de werkgever. Klager stelt dat verweerder op 9 april 2002 zonder zijn toestemming medische gegevens heeft verstrekt aan K. Deze was geen vertegenwoordiger van werkgever, maar een werknemer van L. Naar aanleiding van de door verweerder verstrekte informatie heeft de werkgever bij schrijven van 22 april 2002 aan klager bericht: "Van de door u geconsulteerde bedrijfsarts hebben wij vernomen dat uw huidige psychische en lichamelijke toestand de zware verantwoordelijkheid thans niet aan kan. (...) De aandeelhouders hebben daarom besloten om u met onmiddellijke ingang tijdelijk uit uw functie te ontheffen. (...) Mede gelet op het advies van de bedrijfsarts van de Arbodienst dat u zich vooralsnog onthoudt van bemoeienis met het bedrijf, achten wij het raadzaam dat u tot nader order niet op het bedrijf verschijnt." Klager stelt dat verweerder heeft gehandeld in strijd met de voor hem geldende geheimhoudingsplicht. Klager heeft verweerder hiermee geconfronteerd. In reactie daarop heeft verweerder in zijn brief van 30 mei 2002 aan klager, gesteld dat hij tegenover K. slechts heeft aangegeven dat hij het raadzaam achtte dat klager vooreerst even wat afstand van het werk zou nemen en zeker niet dat klager uit zijn functie zou moeten worden ontheven. Klager stelt dat deze reactie van verweerder haaks staat op het verwoorde in de medische kaart. Daar staat als verslag van het telefonisch contact met K. op 9 april 2002 de uitgesproken diagnose burnout. Verweerder heeft klager willens en wetens beschadigd door naar aanleiding van de brief van de werkgever van 22 april 2002, waarin wordt verwezen naar uitspraken van de bedrijfsarts, geen actie richting werkgever te ondernemen. Het derde

klachtonderdeel betreft het niet volledig (kunnen) verstrekken van dossiergegevens aan klager. Het gaat daarbij onder meer om de begeleidende brieven aan het UWV bij de reïntegratieplannen, brieven van klager aan verweerder en aan M. van N. Klager stelt dat hierdoor is gehandeld in strijd met de wettelijke dossierplicht van de WGBO. Klager verzoekt het College om N. te sommeren alle ontbrekende stukken aan klager te leveren.

4. Het verweer

Het verweer luidt - zakelijk weergegeven - als volgt.

Tijdens de verschillende spreekuurcontacten is over de inhoud van het reïntegratieformulier overleg geweest met klager. Aangezien de mededeling over het invullen van een reïntegratieplan routine is, wordt daarvan geen aantekening in het dossier gemaakt. Van een schending van de geheimhoudingsplicht is volgens verweerder geen sprake geweest. K. was door de werkgever aangewezen als contactpersoon. Na het eerste spreekuurcontact met klager heeft daarom telefonische terugkoppeling met K. plaatsgevonden. Daarin heeft verweerder aangegeven dat hij klager voorlopig arbeidsongeschikt achtte en is een tijdelijke staking van de werkzaamheden geadviseerd om klager tot rust te laten komen. Verweerder ontkent tijdens dit gesprek te hebben gezegd dat sprake zou zijn van burnout. Deze conclusie trok K. zelf. Verweerder stelt dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de gevolgen die de werkgever verbindt aan zijn advies. In zijn brief van 30 mei 2002 aan klager, heeft verweerder reeds aangegeven welk advies hij aan de werkgever had gegeven. Hij heeft daarbij gerefereerd aan hetgeen daarover tussen partijen op het spreekuur van 7 mei 2002 reeds was besproken. Verweerder trekt in twijfel dat hij als bedrijfsarts verantwoordelijk is voor het dossierbeleid van zijn werkgever de arbo-dienst. Hij betwist in strijd met de wettelijke dossierplicht te hebben gehandeld. Een hulpverlener dient stukken (anders dan gegevens omtrent gezondheid en uitgevoerde verrichtingen) slechts te bewaren, voor zover dit voor een goede hulpverlening noodzakelijk is. De door klager bedoelde correspondentie valt hier niet onder.

5. Beoordeling van de klacht

Naar aanleiding van het verhandelde ter terechtzitting en gelet op de overgelegde stukken overweegt het College als volgt. Het opstellen van een

(voorlopig) reïntegratieplan is een wettelijke verplichting, waardoor een werkgever in 2002 aan het UWV diende te tonen dat op de juiste wijze inspanningen werden verricht ten behoeve van de reïntegratie van een zieke werknemer. De verwachtingen neergelegd in het plan zijn gebaseerd op de bevindingen van de begeleidend bedrijfsarts. Het UWV stelt niet de eis dat de werknemer instemt met de verwachtingen. Het eerste klachtonderdeel spitst zich toe op de verklaring van verweerder dat de inhoud van het plan in overleg met hem is opgesteld, hetgeen volgens klager niet het geval is geweest. Verweerder heeft aangegeven dat hij zich voor de invulling van het plan heeft gebaseerd op zijn bevindingen tijdens de spreekuurcontacten met klager. En voorts dat daar ook aan de orde is geweest dat een reïntegratieplan moest worden opgesteld en dat de in te vullen verwachtingen over werkhervatting met klager zijn besproken. Allereerst moet worden opgemerkt dat de opstelling van het reïntegratieplan door verweerder diende te geschieden op een standaardformulier, dat kennelijk voldeed aan de eisen van het UWV. De keuzemogelijkheden om aan te geven of de inhoud van het plan wel of niet in overleg met de werknemer is opgesteld zijn daarin beperkt. Bij de keuzemogelijkheid "niet in overleg met de werknemer opgesteld" wordt als reden vermeld "onmacht of weigering van de werknemer". Beide waren volgens verweerder niet aan de orde. De inrichting van het formulier met beperkte keuzemogelijkheden acht het College ongelukkig, maar is een omstandigheid die in het kader van het tuchtrecht niet aan verweerder kan worden tegengeworpen. Klager betwist echter dat door verweerder met hem überhaupt is gesproken over de opstelling van een reïntegratieplan en de inhoud daarvan. Verweerder heeft aangegeven dat dit wel het geval is geweest. Het College heeft geconstateerd dat van die inhoudelijke bespreking niets is terug te vinden op de medische kaart. Het College is van oordeel dat de inhoudelijke terugkoppeling en toetsing van verweerdens bevindingen op de medische kaart dienen te worden aangetekend. Dit is van belang omdat in het volledig reïntegratieplan ook de visie van werknemer op het al dan niet mogelijk zijn van werkhervatting moet worden vermeld. Het belang van weergave van de bespreking op de medische kaart geldt temeer nu een reïntegratieplan kennelijk niet uitsluitend wordt opgesteld door degenen die de spreekuurcontacten met de betrokken werknemer hebben gehad. Alhoewel uit de medische kaart niet blijkt dat en hoe

verweerder doel en strekking van het reïntegratieplan met klager heeft besproken, acht het College deze nalatigheid in dit geval niet dermate verwijtbaar dat dit tot tuchtrechtelijke gevolgen moet leiden. Achteraf kan immers worden vastgesteld, blijkens de aantekeningen van het spreekuurcontact van 29 september 2002 en van maart 2003, dat ook klager van mening was dat een terugkeer naar zijn werkgever niet slechts samenhang met medisch herstel, omdat sprake was van een conflict en klager in verband daarmee ook eerherstel wenste. Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel heeft het College overwogen dat verweerder zijn bevindingen ten aanzien van de arbeids(on)geschiktheid van klager heeft kunnen melden aan K., als zijnde degene die door de werkgever als contactpersoon is aangewezen. Een contactpersoon behoeft zelf niet noodzakelijkerwijs deel uit te maken van de organisatie van werkgever. Vaak nemen administratiekantoren deze rol op zich. Voorts is niet gebleken dat verweerder aan de (vertegenwoordiger van de) werkgever medische gegevens heeft verstrekt. De verklaring die verweerder heeft gegeven voor de door hem in het dossier gemaakte aantekening "bevestigt burnout" is plausibel. Verweerder heeft ontkend deze diagnose te hebben uitgesproken. De aantekening ziet op een uitspraak van K. die een bevestiging was van verweeders eigen voorlopige - maar niet uitgesproken - oordeel.

Niet gebleken is dat verweerder aan werkgever verdergaande adviezen heeft gegeven dan degene die voortvloeiden uit de medische beoordeling van klagers toestand. Dat de werkgever op basis van verweeders advies dat de gezondheidstoestand van klager op dat tijdstip meebracht dat hij ongeschikt moest worden geacht voor het verrichten van zijn werk als directeur, mogelijk andere rechtspositionele gevolgen heeft verbonden, kan dan ook aan verweerder niet worden toegerekend. Ten aanzien van de klacht over het niet voldoen aan de wettelijke dossierplicht heeft het College overwogen dat de door klager bedoelde stukken vallen onder het beheer van de arbo-dienst. Verweerder is voor dit beheer niet verantwoordelijk. Het handelen van de arbo-dienst kan in het kader van de Wet BIG niet door het College worden beoordeeld. Klager dient op dit punt daarom niet-ontvankelijk te worden verklaard. Ten overvloede zij ten aanzien van dit klachtonderdeel nog vermeld dat in geval van keuringen en andere gevallen als bedoeld in art. 7:446, lid 5 BW ook stukken met een medische inhoud slechts behoeven te worden bewaard zolang dat noodzakelijk is in

verband met het doel van het onderzoek (art. 7: 464, lid 2a BW). Gelet op vorenstaande overwegingen is het College van oordeel dat de klachtonderdelen 1 en 2 ongegrond moeten worden verklaard en dat klager ten aanzien van de klacht over het niet voldoen aan de dossierplicht niet-ontvankelijk is.”

3. Vaststaande feiten

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten zoals deze zijn vastgesteld door het Regionaal Tuchtcollege en hiervoor onder 2. Vaststaande feiten zijn weergegeven.

4. Beoordeling van het hoger beroep

4.1. Met zijn beroep legt klager de oorspronkelijke klacht in volle omvang ter beoordeling aan het Centraal Tuchtcollege voor. Hetgeen hij in beroep naar voren heeft gebracht, komt neer op een herhaling van zijn in eerste aanleg geuite stellingen.

4.2. De arts heeft gemotiveerd verweer gevoerd met conclusie tot verwerping van het beroep.

4.3. Het Centraal Tuchtcollege zal allereerst beoordelen of de arts, zoals klager hem in het eerste klachtonderdeel verwijt, op 29 oktober 2002 het reïntegratieplan onjuist heeft ingevuld en overweegt daarover het volgende. Klager heeft in het kader van de verzuimbegeleiding op 9 april, 7 mei, 16 juli en 24 september 2002 het spreekuur van de arts bezocht. De arts heeft op 29 oktober 2002 een volledig reïntegratieplan opgesteld. Zoals door het Regionaal Tuchtcollege juist is overwogen was het

opstellen van een (voorlopig) reïntegratieplan in die tijd een wettelijke verplichting, waardoor een werkgever aan het UWV diende aan te tonen dat op de juiste wijze inspanningen werden verricht ten behoeve van de reïntegratie van een zieke werknemer. Zonder dit reïntegratieplan echter als zodanig met klager te bespreken, zelfs zonder hem van het opstellen ervan op de hoogte te stellen door hem een kopie te verstrekken, heeft de arts van de aan het slot van het formulier gegeven twee mogelijkheden, te weten:

Ondergetekende verklaart hierbij dat de inhoud van deze melding in overleg met de medewerker is opgesteld.

Ondergetekende verklaart hierbij dat de inhoud van deze melding niet in overleg met de medewerker is opgesteld in verband met onmacht of weigering van de medewerker.

de eerste optie aangekruist.

4.4. Het Centraal Tuchtcollege kan de arts niet volgen waar hij als argument voor zijn handelwijze aanvoert dat hij door de beperktheid van het formulier de eerste mogelijkheid heeft aangekruist omdat het geval waarop de tweede optie ziet, zich hier niet voordeed. Op de eerste plaats biedt het formulier voldoende ruimte voor een toevoeging maar bovendien kan naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege uit de tekst van beide opties aan het slot van het formulier worden afgeleid dat het juist de bedoeling is dat de inhoud van de melding met de werknemer wordt besproken en dat dat alleen achterwege kan blijven wanneer er sprake is van onmacht of weigering van de medewerker, hetgeen hier niet het geval was. Dat het reïntegratieplan met de werknemer moet worden besproken geldt naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege te meer nu in het desbetreffende formulier onder F. expliciet wordt gevraagd naar de visie van de medewerker: *“Welk werk denkt de medewerker zelf nog te kunnen doen in relatie tot zijn beperkingen?”* De arts heeft die vraag nu zonder overleg met klager aldus beantwoord: *“Er speelt een fors arbeidsconflict.”* De arts heeft zich op het standpunt gesteld dat het niet nodig was het reïntegratieplan als zodanig met klager te bespreken omdat dit onderwerp tijdens de spreekuurcontacten aan de orde is geweest. Dat wordt echter door klager betwist, blijkt niet uit de spreekuuraantekeningen van de arts en is ook overigens door de arts niet aannemelijk gemaakt. Anders dan het Regionaal Tuchtcollege is het Centraal Tuchtcollege van oordeel dat de arts door niet alleen het reïntegratieplan zonder overleg met klager op te stellen doch bovendien in strijd met de waarheid aan te kruisen dat hij overleg met klager heeft gepleegd tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld.

4.5. Het tweede verwijt dat klager de arts heeft gemaakt, houdt in dat de arts heeft gehandeld in strijd met zijn geheimhoudingsplicht door aan **K.** voornoemd zonder daartoe van klager toestemming te hebben gekregen medische informatie over klager te verschaffen. Het Centraal Tuchtcollege acht ook dit verwijt gegrond. Binnen het bedrijf waar klager werkte was de heer **O.** contactpersoon voor de arts. De arts was daarvan op de hoogte en rapporteerde hem ook eerder schriftelijk in het kader van de verzuimbegeleiding van klager. Alvorens nu aan **K.**, die niet in dienst was van het bedrijf op diens verzoek informatie te verschaffen over de belastbaarheid van klager, had de arts bij **O.** voornoemd moeten nagaan of **K.** als contactpersoon mocht

optreden. De arts heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij dat heeft gedaan, dan wel dat er voor hem anderszins aanwijzingen waren dat hij die informatie aan K. mocht geven. Naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege heeft de arts tucht-rechtelijk verwijtbaar gehandeld door medische informatie te verschaffen zonder te verifiëren of hij met de daartoe bevoegde persoon binnen het bedrijf sprak. Dit klemt te meer omdat een complicerende factor is gelegen in het feit dat het de verzuimbegeleiding betrof van een werknemer met de hoedanigheid van directeur-aandeelhouder, die zelf in een arbeidsconflict verwickeld was.

4.6 Het Regionaal Tuchtcollege heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in het derde onderdeel van de klacht. Tegen dit oordeel heeft klager geen grief gericht en hij heeft dit onderdeel van de klacht evenmin ter terechtzitting aan de orde gesteld. Klager heeft het Centraal Tuchtcollege alleen verzocht aan te geven of het college het eens is met het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege. Het Centraal Tuchtcollege beantwoordt deze vraag bevestigend. In zoverre wordt het beroep verworpen.

4.7. Al het voorgaande leidt tot de slotsom dat de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege voor zover daarin het eerste en tweede klachtonderdeel ongegrond zijn verklaard wordt vernietigd en dat het Centraal Tuchtcollege opnieuw rechtdoende die klachtonderdelen alsnog gegrond zal verklaren. Voor het aan de arts verweten gedrag vindt het Centraal Tuchtcollege de maatregel van waarschuwing passend. Voor het overige wordt het beroep verworpen.

4.8. Om redenen ontleend aan het algemeen belang zal het Centraal Tuchtcollege bepalen dat deze beslissing wordt gepubliceerd.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:

vernietigt de beslissing waarvan hoger beroep voor zover het eerste en het tweede klachtonderdeel ongegrond zijn verklaard; en opnieuw rechtdoende:

verklaart die klachtonderdelen gegrond en legt aan de arts de maatregel van waarschuwing op;

verwerpt het beroep voor het overige;

bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 Wet BIG zal worden bekendgemaakt in de Nederlandse Staatscourant, en

zal worden aangeboden aan Gezondheidsrecht Jurisprudentie,
het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht en Medisch Contact met
het verzoek tot plaatsing.

Deze beslissing is gegeven in raadkamer door: mr. R.A. Torrenga, voorzitter,
mrs. K.E. Mollema en H.C. Cusell, leden-juristen en mr.drs. W.A. Faas en
mr.drs. M.J. Kelder, leden-beroepsgenoten en mr. C.M.J. Wuisman-Jansen, secretaris en is
uitgesproken ter openbare zitting van 10 juli 2008, door mr. A.H.A. Scholten, in tegen-
woordigheid van de secretaris.

Voorzitter w.g.

Secretaris w.g.